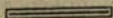


С. Чилингировъ

Всичко се мѣни въ живота
Всичко гине, всичко мре:
И скръбта ни дълговѣчна,
И безкрайното море.

Но едно не ни напуска:
Вѣрата ни въ любовта.
Тя умре ли, ний отново
Пакъ я връщаме въ свѣта.



* * *

Земедѣлието нѣкога и сега.

I.

Искате ли да знаете, какъ сж произлѣзли нашитѣ ниви? — Да се пренесемъ мислено на западния брѣгъ на Африка.

Тамъ, въ гжстата първобитна гора, е разпънало палатки диво негърско племе. То мисли да обработи земята, за да посѣе въ нея царевица или банани. Работата имъ е много проста. Мжжетъ взематъ брадвитѣ и изсичатъ между дърветата гжститѣ храсти и виющи се растения, които, сжщо като паяжина, сплитатъ всички дървета. На повечето дървета обѣлватъ ниско кората на стѣблата, за да ги изсушатъ.

Изминаватъ се нѣколко седмици. Подъ палещитѣ лжчи на слънцето дърветата съвсемъ изсѣхватъ. Тогава негритѣ запалватъ гората. Силниятъ пламъкъ лумва между дърветата, лиже сухитѣ клони, запалва дребнитѣ клонки и ги обръща на пепель.

Пожарътъ угасва. Земята изстива, съ желѣзни лопатки негритѣ изкопаватъ малки ямички и турятъ въ тѣхъ семена.

Дъждътъ полива обилно посѣвитѣ. Следъ три месеца могатъ да се сбиратъ плодове, ако дотогава дивитѣ слонове не опасятъ частъ отъ посѣвитѣ и не изтѣпчатъ останалитѣ.

Царевичнитѣ мамули често биватъ нападани и отъ горскитѣ птици.